

paa Hovedet, naar han siger det. Denne Sag blev henvist til Finansudvalget, saa vidt jeg mindes i November og dette kunde meget godt i faa Dage have fremmet Sagen og ladet den komme til anden Behandling, det behøvede ikke at spørge mig, det kunde blot have sagt, den og den Dag kommer Sagen til Behandling, værsgo at komme med Ændringsforslag, for til den Tid skal Sagen afgøres! Det ærede Medlem har ingen Ret til at sige, at det er min Skyld, at Sagen ikke er kommen frem før. Ansvarret hviler udelukkende paa det ærede Medlem og hans Parti. Alle de andre Partier have kun 6 Medlemmer i Finansudvalget, det ærede Medlems Parti har 9. De kunde altsaa fremme Sagen eller sylte den hen, akkurat som de ville. De have villet det sidste, og det er meget beklageligt for Loven, at der er hengaaet 4 Maaneder mellem 1ste og 2den Behandling, for dermed er Muligheden for Lovens Gennemførelse bleven langt ringere end, om det høje Tings Flertal havde fremmet denne Sag straks, om der havde været samme Interesse for at bringe denne Sag frem som den, hvormed man fremmede Loven om Laan til Forskudsforeninger. Denne sidste Sag var til 1ste Behandling d. 31. Januar, og allerede den 6. Februar var den færdig fra Folketinget og kunde gaa op til Lands-tinget. Det var en Sag, som de Herrer havde Lyst til at fremme. Denne Sag her have de tilsyneladende ikke Lyst til at fremme, og derfor har den ligget i 4 Maaneder, uden at der er rørt ved den. Derfor bære de Herrer alene Ansvarret og kunne ikke i mindste Maade vælte det fra sig og allermindst vælte det over paa et Medlem, der staar ganske alene i Finansudvalget.

Saa siger det ærede Medlem at saa vidt ham bekendt, havde Kommunerne ikke rørt sig for at gøre Brug af den Lov, der blev givet i 1898, og han sagde, at Kjøbenhavns Kommune ikke havde gjort noget derved, og at den burde dog gaa i Spidsen her. Dette Spørgsmaal er imidlertid rejst i Kjøbenhavns Kommune og er for Tiden henvist til et Fællesudvalg, og jeg vil haabe at dette snart vil komme frem med sin Betænkning, og at Resultatet maa blive, at Kjøbenhavns Kommune tager fat paa Løsningen af denne store Opgave. Dernæst talte det ærede Medlem meget om Børnene her i Kjøbenhavn og efter den Skildring, vi fik, er det nogle forfærdelige — ja det er jo ikke Børn, det ærede Medlem kaldte dem uvorne og uopdragne *Unger* — der droge omkring i Gaderne og næsten gjorde det farligt for fredelige Folk

at færdes i Byen. Dernæst var der andre Børn, som vare rare og artige. Jeg antager, at af disse to Slags ville de rare og artige vel i Almindelighed være de rige Folks Børn, medens de uvorne og uopdragne Unger vel i de fleste Tilfælde ville være fattige Menneskers Børn. Saa gav det ærede Medlem en haarrejsende Skildring af, hvilke Ulykker disse Børn kunde afstedkomme, hvilke Spektakler de gøre, og al den Fortræd de gjorde, saaledes at Husværterne vare fuldt berettigede til at træde op mod Børnene og smide Forældre og Børn paa Gaden. Hvis det ærede Medlem har Ret i denne Betragtning, at der i Kjøbenhavn er saa mange uvorne og uopdragne Unger, som han siger, saa forstaar jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem f. Eks. i Fjor, den Gang jeg stillede Forslag om at yde et Tilskud af 4,000 Kr. til Børneasylter her i Kjøbenhavn, ikke tog fat og holdt den Tale, som han har holdt i Dag, og paaviste, hvor nødvendigt det var netop at støtte Børneasylterne. Disse Asylter have netop taget den Opgave op at samle Gadens Ungdom om sig, saaledes at Børnene, naar de komme fra Skolen, i Stedet for at gaa og drive den halve Dag paa Gaden, kunne komme til Asylterne, som søge at opdrage dem og oplære dem, dels i deres Lektier til næste Dag og dels i et eller andet nyttigt Haandværk, kort sagt søge at beskæftige disse Børn og sætte Skik paa dem. Jeg vilde ønske at det ærede Medlem den Gang havde holdt den samme Tale og sagt: Det er en nyttig Anvendelse af Pengene, lad os være enige om at give disse 4,000 Kr. Da tav det ærede Medlem, maaske han ikke i Fjor har kendt, hvor slette Børnene vare, det er maaske først for nylig, han har gjort den Opdagelse. Men naar næste Gang den Sag kommer for om at støtte Børneasylterne, føler jeg mig overbevist om, at denne Sag vil faa en virksom Støtte fra det ærede Medlem. — Dernæst sagde det ærede Medlem, at hvis det virkelig var saa, at Husejerne etablerede Børnefølgelse, maatte der være mange husvilde Folk, der droge om paa Gaderne eller toge Logis paa Fællederne. Nej, det behøver der slet ikke. Forholdet er ganske simpelt det, at mange Familier, der nu have en passende god Lejlighed i et eller andet Kvarter, som nu passer for denne Familie, faa en Opsigelse af Værten, fordi de have 4—6 Børn. Og saa bliver denne Familie tvungen til at flytte hen i en Lejlighed, hvor den ellers aldrig nogen Sinde vilde flytte ind, eller til at flytte til en Nabo-